

72.

**Rozporządzenie
Ministra Spraw Wojskowych**

z dnia 19 stycznia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na zasadzie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 122, poz. 705) w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 13 lutego 1924 r., zarządza się co następuje:

do art. 1 pkt. 1.

§ 1. Zaopatrzenie emerytalne emerytowanego zawodowego wojskowego, oraz wdów i sierot po zawodowych wojskowych, tudzież odprawa, mogą ulec potrąceniu tylko celem zabezpieczenia lub zaspokojenia roszczeń alimentacyjnych, tudzież wierzytelności (należności i danin) Skarbu Państwa.

Potrącenie to nie może przekraczać:

- a) na podstawie prawomocnego orzeczenia sądowego — 10%, a jeżeli orzeczenie sądowe ma za podstawę wypływający z ustawy obowiązek alimentacji — 30% zaopatrzenia lub odprawy,
- b) na podstawie zarządzenia właściwej administracyjnej władzy wojskowej lub cywilnej — 10% zaopatrzenia lub odprawy,
- c) w przypadku zbiegu potrąceń na podstawie orzeczeń sądowych oraz zarządzeń administracyjnych z tytułu należności Skarbu Państwa — 10% zaopatrzenia lub odprawy,
- d) w przypadku zbiegu potrąceń na podstawie orzeczeń sądowych lub zarządzeń administracyjnych z tytułu należności Skarbu Państwa z potrąceniem na zasadzie orzeczenia sądo-

wego, mającego za podstawę obowiązek alimentacji—30% zaopatrzenia lub odprawy

Jeżeli roszczenie alimentacyjne przysługuje osobie, na którą emeryt pobiera dodatek ekonomiczny, wówczas dodatek ten ma być wypłacany odnośniej osobie, niezależnie od potrąceń z zaopatrzenia.

O porządku zaspokojenia wierzytelności, przewidzianych w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6, poz. 46) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 18, poz. 178) i z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 122, poz. 705), rozstrzyga dzień doręczenia władzom wypłacającym uposażenie orzeczenia sądowego, względnie zarządzenia właściwej władzy administracyjnej. Roszczenia o alimenty winny być traktowane narówni z roszczeniami Skarbu Państwa i na zaspokojenie ich, jeżeli zbiegają się z roszczeniami Skarbu Państwa, ma przypaść co najmniej 20% uposażenia.

Potrąceń dokonywa się z wypłacanego uposażenia emerytalnego po odliczeniu kwoty potrąconej tytułem opłaty emerytalnej i podatków.

§ 2. Potrącenie zarządza władza asygnująca zaopatrzenie lub odprawę.

Przeciw temu zarządzeniu jest dopuszczalny środek prawny zażalenia do władzy przełożonej. Władza ta rozstrzyga ostatecznie.

Termin do wniesienia zażalenia wynosi dni 14, licząc od dnia następującego po doręczeniu zarządzenia, przyczem, jeśli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto uroczyste—termin kończy się następnego dnia powszedniego. Terminu nie uważa się za zaniedbany, jeśli przed jego upływem zażalenie wysłano pocztą listem poleconym, nadanym w dniu ostatnim terminu.

§ 3. Wydane w ostatniej instancji zarządzenie potrącenia może być zaskarżone przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym.

do art. 1 pkt. 2.

§ 4. Przez datę podpisania traktatu pokoju należy rozumieć datę podpisania go w Rydze, to jest dzień 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299).

do art. 1 pkt. 4 ust. II.

§ 5. Lata zaliczalne do wysługi emerytalnej, o których mowa w punkcie 4 ust. II rozporządzenia — wyszczególniają postanowienia art. 15, 50, 52 i 101 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6, poz. 46).

do art. 1 pkt. 9 lit. b.

§ 6. Granice wieku po których osiągnięciu oficerowie mogą być w okresie przejściowym do końca roku 1930 przeniesieni w stan spoczynku, są następujące:

do stopnia majora włącznie ukończonych	46 lat
„ podpułkownika	48 „
„ pułkownika	50 „
„ generała brygady	52 „

do stopnia generała dywizji i generała broni ukończonych	54 lat
„ komandora podporucznika włącznie ukończonych	38 „
„ komandora porucznika ukończonych	43 „
„ komandora ukończonych	49 „
„ kontr-admirała	51 „
„ wice-admirała	53 „

Do wyżej wymienionych oficerów mają również zastosowanie postanowienia ustępu: 3 i 4 art. 81 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6, poz. 46).

do art. 1 pkt. 10 lit. b.

§ 7. Podstawę dla doliczenia lat do wysługi emerytalnej stanowi obliczenie czasu służby samorządowej i pracy zawodowej, dokonane przez komisję dla obliczenia wysługi lat, stosownie do art. 98 i 99 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. z r. 1923 № 116, poz. 924).

O ile obliczenie takie w pewnym poszczególnym wypadku nie nastąpiło, wówczas obliczenia doliczeń do wysługi emerytalnej dokonywa w stosunku do oficerów Ministerstwo Spraw Wojskowych, w stosunku zaś do podoficerów—Dowództwo Okręgu Korpusu, na którego terenie podoficer ostatnio pełnił czynną służbę wojskową.

Obliczenie następuje na podstawie przedłożonych przez zainteresowanego oryginalnych dokumentów, w wypadku zaś ich nieposiadania na podstawie zaświadczenia, stwierdzonego co do prawdziwości dat podpisami co najmniej dwóch wiarogodnych świadków. Podpisy świadków na zaświadczeniu mają być urzędowo uwierzytelnione. Świadkowie powinni w zaświadczeniu przytoczyć źródło posiadanych wiadomości.

do art. 1 pkt. 11.

§ 8. Formacje wojskowe, które uznane zostały przez Państwo Polskie są następujące:

- 1) Legiony Polskie (Polski Korpus Posiłkowy, Polska Siła Zbrojna) od 1 sierpnia 1914 r.,
- 2) Bajorczycy od 21 sierpnia 1914 r. do 22 sierpnia 1915 r.,
- 3) Legion Puławski od 18 października 1914 r.,
- 4) Brygada Strzelców Polskich od 13 października 1915 r.,
- 5) Dywizja Strzelców Polskich od 21 lutego 1917 r.,
- 6) I. Korpus Polski od 6 sierpnia 1917 r. do 7 lipca 1918 r.,
- 7) II. Korpus Polski od 8 grudnia 1917 r. do 12 maja 1918 r.,
- 8) III. Korpus Polski od 15 stycznia 1918 r. do 22 sierpnia 1918 r.,
- 9) Oddział Polski w Odesie od 23 listopada 1917 r. do 20 kwietnia 1918 r.,
- 10) Polska Oddzielna Brygada na Kaukazie od 25 grudnia 1917 r. do 26 lipca 1918 r.,
- 11) Oddział na Murmanie od 29 czerwca 1918 r.,
- 12) Oddział na Kubaniu od 24 sierpnia 1918 r.,
- 13) IV. Dywizja generała Żeligowskiego od 23 października 1918 r.,

- 14) V. Dywizja Syberyjska od 23 czerwca 1918 r.,
- 15) Armja Polska we Francji od 4 czerwca 1917 r.,
- 16) P. O. W. od 1 sierpnia 1914 r.

Organizacje wojskowe, w których służbę odbył przed dniem 1 sierpnia 1914 r. zalicza się, jak służbę w Wojsku Polskiem, są następujące:

- 1) Związek Walki Czynnej od 1 czerwca 1908 r.,
- 2) Związek Strzelecki od 1 grudnia 1910 r.,
- 3) Strzelec od 1 grudnia 1910 r.,
- 4) Armja Polska od 1 października 1910 r.,
- 5) Polskie Drużyny Strzeleckie od 31 lipca 1911 r.,
- 6) Sokole Drużyny Polowe od 1 lipca 1912 r.,
- 7) Drużyny Bartoszowe od 1 lipca 1912 r.,
- 8) Drużyny Tow. im. Kęściuszki od 1 lipca 1912 r.,
- 9) Drużyny Podhalańskie od 1 lipca 1912 r.

Wojskowi zawodowi, którzy ubiegają się o zaliczenie do wysługi emerytalnej czasu służby w jednej z powyższych formacyj, lub organizacyj wojskowych, powinni przedstawić wiarogodne dowody, stwierdzające dokładnie czas służby, odbytej w tych formacjach lub organizacjach.

W wypadku nieposiadania takich dowodów czas tej służby może być stwierdzony w drodze zaświadczenia, potwierdzonego co do prawdziwości dat, podpisami co najmniej dwóch wiarogodnych świadków. Świadczenie powinno w zaświadczeniu przytoczyć zarazem źródło posiadanych wiadomości. Podpisy świadków mają być urzędowo uwierzytelnione.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Œ. Czechowicz*
